

Ἐφόρσε κράνος ἀντὶ σγουρῆς περούκας, σπαλέτες ἀντὶ πετρῶν, καὶ ξιφίδιον ἀντὶ φαρέτρας.

Οἴμοι! εἰς τὰς κυρίας προξενεὶ πλέον τρόμον! Εἰς τοὺς ἀνδρας;

Ἐ! εἰς αὐτοὺς ἔνεκα τοῦ ὧς ἐκ τῆς ἐπιστρατεύσεως ἀναπτυχθέντος πολεμικοῦ φρονήματος κατορθώνει νὰ διεγείρει τὸν . . . ἐνθουσιασμόν μόνον.

Ἴνα κατανοήσῃ τις τὸν βαθμὸν, εἰς ὃν ἔχει φθάσει ὁ πολεμικὸς ἡμῶν ἐνθουσιασμός, πρέπει νὰ ὑπολογίσῃ ὅτι ἀκόμη δὲν ἦλθεν ἐξ Ἰμβρατίας ὁ ἀγαπητὸς φίλος Κλ. Πζ., ἵνα καταταχθῇ εἰς τὸ ἵππικόν, ὡς εἶχε πράξει πρὸ δύο ἐτῶν.

Κατ' αὐτὰς ξετινάζονται τὰ ἀπὸ αἰῶνων σκονισμένα βιβλία τῆς ἐθνικῆς Βιβλιοθήκης. Οἱ δὲ ὑπάλληλοι, μὴ ἐξαιρουμένου οὐδὲ τοῦ ἐφόρου, ἐργάζονται ὅλην τὴν ἡμέραν ξεσκονίζοντες, ἀλλὰ καὶ σκονιζόμενοι καὶ καλυπτόμενοι ὑπὸ παχὺ στρώμα κόνεως. Τὴν φιλοπονίαν των μαρτυρεῖ τὸ ἐξῆς τοῦ εὐφυοῦς ἐφόρου:

Ἰδὼν τινα ὑπάλληλον ἀναβιβασμένον ἐπὶ κλίμακος, βουτημένον εἰς τὴν σκόνιν, λέγει πρὸς ἕτερον ὑπάλληλον: «Καταίβασε κ' ἐκεῖνον τὸν τόμον, θέλει ξεσκόνισμα.» Καὶ ἔδειξε τὸν ἐπὶ τῆς κλίμακος ὑπάλληλον.

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΤΟΥ ΛΑΟΥ

— Μωρὲ Γιάννη, ἓνα πράγμα δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω ἀκόμα, ἀκούω νὰ λένε πάλι γιὰ προπαρασκευαίς καὶ ἐτοιμασίαις, μὰ γιὰ πετωμάτα δὲν ἀκούω τίποτε.

— Τί κρυτὸς ποὺ εἶσαι. Δὲν ξέρεις πῶς δὲν εἶναι πλέον ἡ τὰ πράγματα ὁ Κουμουνοῦρος;

Δ'. | ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ «ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ» | 10

NINA

ΠΑΡΙΣΙΝΗ ΗΘΟΓΡΑΦΙΑ.

III—ΕΣΠΕΡΙΣ

(Συνέχεια ἴδε προηγ. φύλλον)

Ἐδουάρδος ἔμεινεν ἐπὶ τῆς κλίνης ἐκείνης δύο ὅλας ἑβδομάδας κατατηκόμενος ὑπὸ τῶν ἀλγηδόνων. Παρῆλθε τις γυνὴ ἤρχετο καθ' ἐκάστην καὶ ἤλλασσε τοὺς ἐπιδέσμους τῆς πληγῆς. Ἠγρύπνει τὰς πρώτας νύκτας παρὰ τὸ πλευρόν του, τῷ ἔφερε τὸ φαγητόν, τὸν παρηγόρει. Ἦτο καὶ νοσοκόμος.—Ἄ! μητέρα μου ἔλεγεν ἐὰν ἤξευρες ὅτι ὁ υἱός σου εὐρίσκετο ἐδῶ!—Βέρθα, Βέρθα! ἀνεφώνει ἄλλοτε πάλιν ἐὰν ἦτο πλησίον μου, δὲν θὰ ἦσθάνομην τὰς ἀλγηδόνας, θὰ ἦμην ὑγιής. . .!—Ἄλλ' οὔτε ἡ χήρα Δωρναί, οὔτε ἡ Βέρθα ἔμαθε τὸ συμβάν τοῦτο, διότι ὁ Ἐδουάρδος ἐξηκολούθει νὰ

ΕΙΣ ΤΑ ΔΙΚΤΥΑ

τῆς Ἀράχνης ἐνεπλέχθη τὸ σάββατον εἰς Φάληρον ἐν σαλλάκι πλεκτόν καὶ ἐν γάντι ἀριστερόν.

Ἡ Ἀράχνη εὐτυχῶς δὲν εἶνε μονόχειρ, ὥστε τὸ γάντι τῆς εἶνε ἀχρηστον, ἀν καὶ τῆς ἐρχεται ὠραία, ἔσον διὰ τὸ σαλλάκι οὔτε ἀποκοραίς εἶνε διὰ νὰ τὸ φορέσῃ, οὔτε ἔννοει νὰ ἐκθέσῃ εἰς τοῦ μπάτη τὴν δρόσον τὴν ἰδιοκτήτριαν ἢ Ἀράχνη τὸ ἀποδίδει ἐπὶ πρώτη αἰτήσῃ ἐν τῷ τυπογραφείῳ τοῦ Μέλλοντος.

Ἐν τούτοις ἄς τῇ ἐπιτραπῇ νὰ εἴπῃ εὐσεβάτως, ὅτι θὰ ἐπρωτίμα ἀντ' αὐτῶν νὰ εὐρίσκε τὸ κατὰ τὴν αὐτὴν ἐσπέραν ἀπολεσθὲν ἄνθος τῆς Βασιλείσεως τοῦ Φαλήρου ὡς εὖρεν ἄλλοτε τὰς ἀπολεσθείσας διόπτρας τῆς.

ΚΑΡΑΜΕΛΕΣ.

Εἰς τὸν Κ. δεικνύει ὁ Π. μίαν μετοχὴν τοῦ Δανείου τῶν 60,000,000.

— Νὰ τὴν δώσῃ, φίλε μου, τοῦ κ. Πλάτωνος Νεγρεπόντη, νὰ εἶσαι βέβαιος ὅτι θὰ κερδήσῃ καὶ ὅτι πρῶτ' πρῶτ' θὰ ἔλθῃ νὰ σοῦ φέρῃ τὰς 100,000.

Μινωταυρισθεὶς σύζυγος, κράσεως φλεγματικῆς, ἠγωνίζετο νὰ ἐξηγήσῃ φιλοσοφικῶς τὰ ἀμαρτήματα τῆς συζύγου του.

Ἐπὶ πρὸς ὃν ἐξηγεῖτο φίλος:

— Οὐφ ἀδελφε, κερατένια φιλοσοφία εἶναι αὐτή!

Εἰς Ἀθηναίων Ἀγαθόπουλον διηγοῦνται ὅτι ὁ πατὴρ τοῦ Μ. ἀσθενεὶ ἐπικινδύνως.

Ἐπὶ Ἀγαθόπουλος μὲ μεγάλην ἑτοιμότητα πνεύματος ἔρωτᾷ:

— Καὶ εἶναι ἀπὸ τὸν Μ. γεροντότερος;

τοῖς γράφῃ τακτικῶς καὶ νὰ τοῖς ὑπόσχεται ὅτι θὰ ἐπανέλθῃ ταχέως. Ὁ κ. Δάξων ἐπεσκεπτετο συχνὰ τὸν ἀτυχῆ ὑπάλληλον καὶ ἡ σύζυγός του τῷ ἐπεμπε δίπυρα καὶ τέϊον.

Μετὰ εἴκοσιν ἡμέρας καὶ δύο ἡμέρας ἀφοῦ ἠγέρθη τῆς κλίνης τὸν μετέφερον ἐφ' ἀμάξης εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Δάξωνος, ὅπου ἡ ἄλλη μήτηρ ἢ ἀγαθὴ κυρία του περιποιεῖτο τὸν Ἐδουάρδον. Ἀλλ' ἡ Ἀστυνομία οὐδὲν ἠδυνήθη νὰ ἀνακαλύψῃ. Οἱ δολοφόνοι ἐκρύπτοντο ἢ ἀνεχώρησαν. Ὁ δὲ Ἐδουάρδος οὐδέποτε ἐξήρχετο νύκτα μόνος.

Ἐπὶ τέλους μὴ δυνάμενος νὰ ὑπομείνῃ τὴν στήρησιν τῆς μητρός καὶ τῆς Βέρθας ἐγκατέλειπε μετὰ τρεῖς μῆνας τὸ Λονδίον καὶ κατήλθεν εἰς τὴν Ἀθήρην, ὅπου συνητήσαμεν αὐτὸν ἐπανακάμπτοντα εἰς Παρισίους.

Εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ Ἀμδαίου κόμητος τοῦ Σαιν-Μώρ, εἰς τὸν χορὸν τοῦ ὁποίου μετέβη τὴν ἰδίαν ἐσπέραν τῆς ἀφίξεώς του, εὐελπίς ὅτι θέλει συναντήσῃ ἐκεῖ τὴν Βέρθαν, ὁ Ἐδουάρδος ἐνόμισεν ὅτι ἀνεγνώρισε τὸν Δεσορέλ, εἰς δὲ τὸν Μαρκήσιον Μωρυγνὺ τὸν Ἰούλιον Ριγῶ. Ὅταν ἐπανῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν μετὰ τῆς μητρός του, ἐγκαταλείψας ἀποτόμως τὸν χορὸν, αὕτη ἀποροῦσα καὶ τεθλιμμένη, διότι ἔμελλον νὰ ἀπωλέσῃ τὴν προστασίαν τοῦ νέου Κόμητος, παρεκάλει τὸν υἱὸν τῆς νὰ τῇ ἐξηγήσῃ τί συμβαίνει.

— Μὴ ζητῆς περισσώτερα, μητέρα, ἀπεκρίνετο ὁ Ἐδουάρδος — ἀλλὰ δὲν εἶναι αὐτὸς ὁ Ἀμδαίος.

— Ἀκούς νὰ μὲ παρουν στρατιώτην διετίαν ! παρεπονεῖτο εἰς πρὸς φίλον του.

— Βέβαια δι' αἰτίαν σε παίρουν, τοῦ ἀπαντᾶ ὁ λογοπαίγμων φίλος.

Ἀνεγίνωσκον δύο τῶν φράσιν : *παρθενικὴ καλλοιή*.

— ὦ ! ἀδελφὲ, λέγει ὁ εἷς, το κάλλος εἶναι ἀπαρ-
θενον.

— Καὶ ἀειπαρθενον, ἐπιπροστίθεισιν ὁ ἄλλος.

Ὡς γνωστὸν ἐκάστην *λουτροκαμπίαν* τοῦ Φαλήρου κατὰ τὰς ὥρας τῶν λουτρῶν φυλάσσει καὶ εἰς σκοπὸς, φερ-
μάρων κατὰ γράμμα—διότι χώνει τὴν μύτην του εἰς τὰς
σχισμάδας τῶν σανίδων—τὴν ἐξοδὸν τοῦ εὐτυχοῦς κυ-
ρίου της.

Μεταξὺ δύο τοιούτων σκοπῶν ἤκούσαμεν τὸν ἐξῆς διά-
λογον :

— Ὁ δικός μου ἔχει τὰσεις ἐξοδικάς.

— Καὶ ὁ δικός μου διεξοδικάς.

Κατὰ τινὰ πυρκαϊάν νήσου τοῦ Αἰγαίου, διαρκέσασαν
πολλὰς ἡμέρας, ἠρωτήθη καὶ ὁ Ἀγαθόπουλος τῆς νήσου ἂν
ἔδωκε κἀνὲν σχέδιον περιστολῆς τοῦ πυρός.

— Ναι, εἶπεν, ἔδωκα ἔν λαμπρὸν σχέδιον ἀφοῦ ἔσβυσεν
δλότελα ἡ πυρκαϊά.

— Πόσα μπάνια ἔκαμες, ἠρώτα προχθὲς ἐν Φαλήρῳ ὁ
Ἐράρδος τὸν Ἀδόλφον ;

— Τέσσαρα.

— Κἀτι πολλά.

— Μποροῦσα κι' ὀλιγώτερα ; Ἐκαμα ἓνα ὅσο νὰ πάρω
τὸ μπιλλιέτο τοῦ σιδηροδρόμου, τὸ ἄλλο μέσ' τὸν σιδηρό-

δρομο, τὸ τρίτο τὸ τακτικὸ μου εἰς τὸ Φάληρον καὶ τὸ τέ-
ταρτο σ' τὴν ἐπιστροφὴν.

Μεταξὺ ἐγγάμου κυρίας καὶ νέου !

— Καὶ τότε ἂν πᾶς ὅλοι ἔξω ποῖός θά μείνη γιὰ νὰ
μᾶς φυλάξῃ ἐμᾶς ;

— Αἶ, κυρία μου, τότε μόνον τὰ παιδιὰ σας θὰ εἶς φι-
λοῦνε.

Ὁ Ἀγαθόπουλος εἶχε φιλονεικίαν μὲ κάποιον.

Τρίτος ἐπεμβαίνει καὶ προσπαθεῖ νὰ τοὺς συμβιάσῃ,
ἀλλὰ ματαίως.

Ὁ Ἀγαθόπουλος τότε ὀργίλως :

— Οὐφ, βρὲ ἀδελφὲ, καὶ σύ ! δὲν εἶσαι ἀξίος νὰ μοιρά-
σῃς *δὺὸ γαϊδουριῶν ἄχυρα !*

Μεταξὺ δύο ἐφένδρων.

— Ἐγὼ ἐξαιροῦμαι, διότι εἶμαι πατὴρ τεσσάρων τέκνων.

— Ναι, μὰ ὁ νόμος λέγει *γρησιῶν τέκνα*, δηλαδὴ δι-
κῶν σας.

Ὁ Ἀγαθόπουλος πηγαίνει εἰς τὸ ταχυδρομεῖον μὲ δύο
δέματα ἰσοβαρῆ ἐντύπων, τὸ ἐν διὰ τὸ *ἐξωτερικόν* τὸ ἄλλο
διὰ τὸ *ἐσωτερικόν*.

Ὁ ὑπάλληλος ζυγίζει τὰ δέματα καὶ :

— Διὰ τὸ *ἐσωτερικόν* **30** διὰ τὸ *ἐξωτερικόν* **40**.

Ὁ Ἀγαθόπουλος μετὰ τινὰ σκέψιν :

— Νὰ **30** λεπτὰ καὶ στειλτα καὶ τὰ δυὸ εἰς τὸ ἐξω-
τερικόν.

ΦΡΕΣΚΑ-ΦΡΕΣΚΑ.

Ἦλθαν τὰ ἄλογα !

— Τότε λοιπὸν ποῖος εἶναι, ἂν δὲν εἶναι ὁ Ἀμεδαῖος ...

— Εἶναι ἓνας . . .

Καὶ ὁ Ἐδουάρδος ἐσιώπησεν δάκνων τὰ χεῖλη.

— Ἄ ! παιδί μου. Θὰ ἠπατήθης. Ἴσως ἡ ὁμοίότης του
μὲ ἄλλον τινὰ σε ἠπάτησε. . . Ἴσως. . . εἰξεύρω καὶ ἐγώ.

Ἀλλὰ ἦτο ἀπότομος ἡ διαγωγή σου ὅλοι θὰ μας κατα-
κρίνουν.

— Εἶθε νὰ ἀπατῶμαι, μητέρα. Ἀλλὰ . . .

— Σκέψου καλλίτερα. Αὐριον πρέπει νὰ ἐπισκεφθῆς τὸν
Κόμητα καὶ νὰ τῷ ζητήσῃς συγγνώμην.

Καὶ ἠσπίασθη τὸν Ἐδουάρδον καὶ ἀπῆλθε νὰ κοιμηθῆ λυ-
πουμένη, διότι τόσαι ἐλπίδες της, ἃς ἐστήριζεν εἰς τὴν ὑπο-
σχεθεῖσαν προστασίαν τοῦ νέου Κόμητος ὑπὲρ τοῦ υἱοῦ της,
διελύοντο.

Ὁ Ἐδουάρδος δὲν ἐκοιμήθη δι' ὅλης τῆς νυκτὸς σκεπτό-
μενος. Ἐξήντησε καπνίζων ἐν ὀλόκληρον δέμα τῶν 80
λεπτῶν.

— Νὰ ἀπατῶμαι — ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν — ἀλλὰ τοιαύ-
της ὁμοιότης. Εἶναι αὐτοί ! Καὶ τὴν φορὰν ταύτην δὲν θὰ
μοι διαφύγῃσι. Θὰ τρέξω εἰς τὸ γραφεῖον τῆς Ἀστυνομίας.
Ἀλλὰ τίς θὰ με πιστεύσῃ ; Ποίας ἔχω ἐνδείξεις . . . ; Ὅχι,
πρέπει νὰ περιμείνω. Πρέπει νὰ τοὺς ἴδω καὶ πάλιν. Πρέπει
νὰ προποιεθῶ ὅτι ζητῶ συγγνώμην.

Καὶ ἐνῶ ἀκόμη ἐσκέπτετο ταῦτα ὁ Ἐδουάρδος αἰ πρῶ-

ται ἀκτίνες τοῦ λυκαυγοῦς προσέπιπτον ἐπὶ τῶν ὕλων τοῦ
παραθύρου του.

Ἦτο ἡ δεκάτη τῆς πρωίας ὅτε ὑπηρετὸς τοῦ Κόμητος
τοῦ Σαιν-Μῶρ ἐκρυσεν εἰς τὴν θύραν τῆς χήρας κ. Δωρναί.
Ἦτο κομιστὴς μιᾶς ἐπιστολῆς δι' ἧς ἡ Κόμησσα Λανέσκη
προσεκάλει τὸν Ἐδουάρδον. Ἐσκέφθη δὲν ἐσκέφθη ὅταν
ἀμέσως ἀπήντησεν εἰς τὸν ὑπηρετὴν ὅτι θὰ ὑπακούσῃ εἰς
τὴν πρόσκλησιν τῆς Κομήσσης, τοῦτο δὲν ἠδύνατό τις νὰ
τὸ μαντεύσῃ.

— Ἀληθῶς—εἶπε καθ' ἑαυτὸν—εἶχον λησμονήσει ὅτι
μετὰ τῶν ἀνθρώπων αὐτῶν ὑπάρχει καὶ μία γυνή. Πρέπει
νὰ μάθω τίς εἶναι ἡ γυνὴ αὕτη.

Καὶ ἐνδυσθεὶς, ὅσον ἠδύνατο εὐπρεπῶς καὶ μετὰ χάριτος
οὐχὶ ἐπιτετηδευμένης ὡς οἱ γομμὲ τῶν Παρισίων ἀλλ' ἀ-
φελῶς καὶ ἀπερίττως ἀνέβη ἐπὶ τῆς ἀμάξης καὶ ἔφθασεν
εἰς τὸν οἶκον ἐκεῖνον, ὁπόθεν ἐξῆλθε τὴν προλαβοῦσαν νύ-
κτα ἐκτὸς αὐτοῦ, ὡς ὑπὸ τὴν ἐπίρροιαν φαντασμαγορίας
τινὸς ἄλλοκότου.

Ἵπηρετὸς φέρων τὴν οἰκοστολὴν τοῦ νέου Κόμητος ἀνέ-
μενεν αὐτὸν εἰς τὴν εἴσοδον καὶ ὠδήγησεν εἰς τὴν ἰδιαίτε-
ραν τῆς Κομήσσης Λανέσκη αἴθουσαν.

Ἐμεινε μόνος ἐπὶ τινὰς στιγμάς. Ἡ αἴθουσα ἐκεῖνη ἀπέ-
πνευε γλυκὺ τι ἄρωμα ἐλαφρὸν, τὸ ὁποῖον οὕτως εἶπεῖν
ὑπόυλως ἐνάρκωνε τὰς αἰσθήσεις. Οἱ καπνίζοντες τὸ χα-